



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **M. J.**

zastoupený advokátem Mgr. Filipem Petrášem
sídlem Opletalova 1525/39, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2024, č.j. KUPA-19117/2024-2,
sp. zn. KUPA-19117/2024 ODSH OD,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Holice ze dne 28. 8. 2024, č.j. MUHO/21767/2024, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, neboť měl porušit ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona, přičemž tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 11. 7. 2023 v 13:07 hodin, na pozemní komunikaci č. I/35 v obci Ostřetín u domu č.p. 122, ve směru jízdy od obce Holice na obec Vysoké Mýto, řídil motorové vozidlo tov. značky ŠKODA, reg. značky X, přičemž měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h v obci o 42 km/h, když mu byla naměřena rychlost jízdy 95 km/h, po odečtení přípustné tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h byla jako nejnižší možná rychlost stanovena 92 km/h.

2. Žalobce napadá žalované rozhodnutí v celém rozsahu, když spatřuje procesní pochybení, jak na straně žalovaného, tak i správního orgánu I. stupně. Žalobce spatřuje podstatné pochybení v tom, že přestupkové řízení bylo zahájeno po nesprávně vymezený skutek. Žalovanému je pak vyčítáno, že se nejen odchýlil od svého dříve vysloveného právního názoru, ale nad to aproboval nesprávný postup správního orgánu I. stupně, přičemž takový názorový obrat hodnotí žalobce jako překvapivý a matoucí. Žalobce tak namítá to, že mu bylo takovým odchylujícím se obratem žalovaného zasaženo do jeho právní jistoty, když měl žalovaný různě vykládat a aplikovat právní instituty.
3. Žalobce uvedl, že řízení o přestupku bylo zahájeno vydáním příkazu ze dne 19. 7. 2023, č.j. MUHO/20290/2023, resp. jeho doručením žalobci. **Tento příkaz však jako místo spáchání přestupku uváděl silnici č. I/35 v obci Ostřetín u domu č.p. 43.** Následoval procesní postup, který vyústil v konečné rozhodnutí ve věci ze dne 20. 11. 2023, proti němuž podal žalobce odvolání (dále jen „*první odvolání*“). V prvním odvolání žalobce namítal různost míst spáchání přestupku, kdy měl být uznán vinným z přestupku, pro který nebyl zahájeno řízení. Odvolací orgán (žalovaný) prvním odvolání vyhověl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20. 11. 2023 zrušil pro nepřezkoumatelnost. Jako důvod jeho zrušení shledal nejasnosti ohledně místa spáchání přestupku, a to konkrétně, že skutečně bylo řízení zahájeno s místem spáchání přestupku „*obec Ostřetín u domu číslo popisné 43*“, zatímco výrok zrušeného rozhodnutí už obsahoval správně uvedeno „*obec Ostřetín u domu číslo popisné 122*“, přičemž nadále docházelo k střídanému uvádění obou těchto míst. Odvolací orgán uzavřel, že „*...v daném případě bylo správní řízení ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu zahájeno s tím, že bylo chybně vymezeno místo spáchání uvedeného přestupku. Je pravdou, že ve výroku napadeného rozhodnutí, je místo spáchání uvedeno správně, nicméně řízení bylo zahájeno se špatně vymezeným místem spáchání přestupku a uvedenou vadu toto nezhojí.*“ (str. 3 žaloby). Žalovaný nadále závazně zavázal správní orgán I. stupně k odstranění uvedených rozporů, kdy mělo dojít k zahájení řízení se správně vymezeným skutkovým dějem „*zejména co se týče místa spáchání přestupku*“. Podle žalovaného pak správní orgán I. stupně nerespektoval závazný názor odvolacího orgánu, když žalobce jen vyrozuměl o pokračování v řízení po podaném odporu. Podle žalobce takové vyrozumění není dostačující a nemůže nahradit nové zahájení řízení o správně vymezeném skutku. Dle názoru žalobce tak bylo pokračováno v řízení pro špatně vymezený skutek, přičemž následně opět došlo k uznání žalobce vinného ze spáchání přestupku, pro který tak nebylo řízení zahájeno. Následovalo další odvolání (dále jen „*druhé odvolání*“), které bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Proti tomuto rozhodnutí nyní žalobce brojí předmětnou žalobou, neboť trvá na tom, že žalovaný i správní orgán I. stupně postupovaly v rozporu se zákonem.

4. Předně třeba poznamenat, že se žalovaný ve vyjádření k předmětné žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, když setrval na jeho zákonnosti, proto navrhnul soudu žalobu zamítnout. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce opakuje námitky, které vnesl už v rámci odvolacího řízení. Ve svém vyjádření dále žalovaný stručně rekapituluje procesní děj přestupkového řízení, včetně jeho odvolací fáze. Žalovaný se zejména soustředil na poukázání toho, že v rámci vypořádání „prvního“ odvolání, tj. proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně č.j. MUHO/30467/2023, bylo vydáno rušící rozhodnutí č.j. KUPA-371/2024-4, kterým byl správní orgán I. stupně mj. zavázán k tomu, aby upřesnil místo měření a místo zastavení hlídkou Policie ČR v souladu se spisovým materiálem a dále pokračoval v řízení. Podle názoru žalovaného totiž mělo dojít pouze k tomu, že správní orgán I. stupně opakovaně „zaměňoval“ v písemnostech čísla popisná v obci Ostřetín, a to konkrétně místo měření a místo silniční kontroly. Žalovaný poukázal na to, že dle spisového materiálu došlo k měření rychlosti v obci Ostřetín u domu č.p. 122 a k zastavení předmětného vozidla žalobce v téže obci u domu č.p. 43.
5. V replice k vyjádření žalovaného pak žalobce uvedl, že žalovaný má bagatelizovat nesprávný postup správního orgánu I. stupně, když se zároveň odkázal na rozsudek KS v Ústí nad Labem ze dne 12. 06. 2024, č.j. 141 Af 16/2023-72. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že správní orgán I. stupně nerespektoval pokyn nadřízeného orgánu (žalovaného jako odvolacího orgánu) a nesprávně aplikoval zákonná ustanovení po podání odporu.
6. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28.5.2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13) *„povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím – minimálně implicitně – námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs41/2012–50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013–30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/22013–50 bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení*

Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 an. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

7. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6. 6. 2019, č.j. 7 As 185/2018-37, bod 9).
8. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

9. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

10. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19: *„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“*: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že *„pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).
11. Navíc v této souvislosti je třeba uvést, že je nadbytečné zabývat námitkami účastníků, které nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí soudu (srov. - *mutatis mutandis* – nález Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24).
12. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch

(srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

13. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
14. Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10.11.2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, *„úkol obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“*
15. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:
 - (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
 - (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
 - (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
 - (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
 - (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže

svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

16. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 an. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
17. Krajský soud musí napřed vyjasnit několik termínů, a to skutek, popis skutku, jakož i totožnost skutku, neboť v uvedené věci je patrné, že obě strany k nim přistupují odlišně. V této souvislosti je vhodné poukázat na rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2016, č.j. 1 As 46/2016–24.
18. Za **skutek** se považuje určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka, jenž může mít znaky jednoho trestného činu (nebo přestupku) či více, nebo žádného. Nadále platí, že za jeden skutek se považují všechny projevy vůle pachatele (daného deliktu), které jsou příčinou následku významného z hlediska tohoto deliktu, pokud jsou zahrnuty v zavinění (ŠÁMAL, P., GŘIVNA, T. a kol. *Trestní právo hmotné*. 9. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2022, s. 141 an. ISBN 978-80-7598-764-8; rovněž k tomu rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2005, č.j. 3 As 51/2004-72). Na rozdíl od toho pak **popisem skutku** je pouze slovní vyjádření události, které zahrnuje deskripci jednání či skutkových okolností, jenž lze podřadit pod formální znaky skutkové podstaty daného přestupku (srov. bod 14 rozsudku NSS ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016–24, či dále rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2011, č.j. 5 Afs 53/2010-420). Zároveň platí, že popis skutku musí být dostatečně určitý, aby směřoval k jeho nezaměnitelnosti (rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2022, č.j. 4 As 27/2020-25). **Totožností skutku** jest rozuměn soulad mezi jeho popisem v žalobním návrhu (oznámení o zahájení řízení) a popisem ve výrokové části rozhodnutí soudu (správního orgánu). K tomu platí, že **postačuje shoda v podstatných skutkových okolnostech, tj. shoda částečná, když nemusí panovat úplná shoda**. Nad rámec uvedeného platí, že totožnost je případě zachována i v situaci, kdy je dána úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2012, č.j. 1 As 22/2012-55).
19. Co do kvality popisu či vymezení skutku v oznámení o zahájení řízení jest požadováno dosažení dostatečné konkrétnosti, a to min. v takové míře, aby bylo zřejmé, o čem bude jednáno a nadále rozhodováno (MATES, P., ŠEMÍK, K. K některým otázkám významu skutku ve správním právu trestním. In *Trestněprávní revue*, 11-12/2023, s. 259 an. ISSN 1213-5313). Skutek vymezený v oznámení o zahájení řízení se musí s popisem skutku v konečném rozhodnutí shodovat v podstatných rysech, aby byla zachována jeho totožnost. **Nemusí proto existovat naprostá shoda**, a to z důvodu toho, že teprve v následném procesním postupu mohou vyvstat dílčí skutkové okolnosti či může dojít ke korekci skutkových předpokladů (viz. PRÁŠKOVÁ, H. *Nové přestupkové právo*. Praha: Leges, 2017, s. 33-34. ISBN 978-80-7502-221-9; jakož i rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2011, č.j. 2 Afs 91/2009-149). K tomu zbývá jen dodat, že je-li zachována totožnost skutku, tak změna právní kvalifikace skutku nemá vliv na probíhající řízení, které se vede nadále, když není třeba zahajovat řízení nové (viz. rozsudek NSS ze dne 5. 10. 2011, č.j. 1 As 110/2011-74).
20. K pojmu skutek třeba dodat, že jej nutno chápat v materiálním smyslu, nikoliv ryze formálním, a to v závislosti na konkrétním chráněném zájmu (v daném případě bezpečnosti silničního provozu). Z uvedených východisek docházíme nutně k závěru, že

na zachování totožnosti skutku nemá vliv změna okolností individualizujících skutek z hlediska času, místa spáchání, míry a formy zavinění (bod 15 rozsudku NSS ze dne 9. 11. 2016, č.j. 1 As 46/2016–24), neboť podstata skutku jest určena účastí žalobce na určité události, tj. toho, že jako řidič překročil v dané obci maximální dovolenou rychlost jízdy. Totožnost skutku zůstane zachována po celou dobu správního řízení i v době, kdy se změní popis skutku. **Správní řízení o přestupku se vede pro daný skutek, a nikoliv pro jeho popis.**

21. Ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu říká, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více. Z konstrukce této skutkové podstaty je zřejmé, že místo spáchání přestupku není přímo její součástí. K naplnění této skutkové podstaty postačuje překročení rychlosti o uvedený limit mimo obec nebo v obci. Konkrétní místo tak není rozhodné pro závěr, jestli se přestupek stal, či nikoliv (viz. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č.j. 8 Afs 17/2012-375). Místo spáchání přestupku však tvoří nezbytnou součást popisu skutku. *Ad causam* nutno konstatovat, že původní pochybení správního orgánu, který zaměnil místo změření vozidla (spáchání přestupku) s místem zastavení vozidla (silniční kontroly), znamenalo toliko špatně popsany skutek, ale nezaložilo změnu skutku jako takovou, neboť žalobce byl neustále stíhán pro jednoznačně daný skutek (a přestupek) překročení maximální dovolené rychlosti jízdy v obci, a to konkrétně v obci Ostřetín. Krajský soud si k tomu provedl dohledání obou dotčených míst, tj. adresy Ostřetín č.p. 122 a Ostřetín č.p. 43 v GoogleMaps, s výsledkem toho, že se jedná o dva objekty, které jsou od sebe vzdáleny cca 290 metrů uvnitř obce. **Podstata zůstává neměnná, a to že se žalobce dopustil překročení maximální dovolené rychlosti jízdy v obci o 42 km/h.** Pro tento skutek byl žalobce jako obviněný stíhán, když i pro tento skutek bylo vedeno přestupkové řízení a vydáno meritorní rozhodnutí. V daném případě tak totožnost skutku zůstala zachována. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 04. 05. 2017, č.j. 1 As 31/2017-33, ve kterém NSS v bodě 18 uvedl, že postačuje vymezení místa spáchání přestupku v obci na konkrétní ulici, **aniž by bylo třeba blíže specifikovat číslo popisné konkrétního domu.** I ve starší judikatuře však NSS dospěl k závěru, že je dostačující vymezení místa spáchání přestupku „...u obce Panenský Týnec na silnici I/7...“, což plyne z rozsudku NSS ze dne 25. 06. 2015, č.j. 9 As 290/2014-53. V jiném rozsudku ze dne 25. 03. 2015, č.j. 1 As 155/2014-36, zase dospěl NSS k závěru, že je dostačující vymezení místa spáchání přestupku, tj. i skutku samotného, na konkrétní ulici v dané obci, zejména je-li tak učiněno ve spojení s datem, přesným časem a údajem o maximální povolené rychlosti jízdy.
22. Z procesní aktivity žalobce v průběhu vedeného přestupkového řízení, stejně jako samotné žalobní argumentace, je nepochybné, že žalobci bylo známo, že je dané přestupkové řízení vedeno pro konkrétní skutek, a to překročení maximální dovolené rychlosti jízdy v obci Ostřetín. Správní orgán I. stupně se však dopustil namítané chyby (procesnímu pochybení), když nevhodně popsal uvedený skutek. V takovém případě bylo dozajista přípustnou procesní strategií žalobce, tehdy ještě obviněného, aby správní orgán I. stupně na tuto chybu neupozornil a následně namítal možnou nezákonnost procesního postupu. Žalobce se však nemohl domnívat, že by tato chyba v procesním postupu správního orgánu mohla vést k vyhnutí se jeho odpovědnosti za daný přestupek, resp. skutek spočívající v překročení maximální dovolené rychlosti jízdy v obci. **Totožnost daného skutku totiž zůstala zachována a dílčí pochybení v popisu skutku**

nemohlo vést ke zproštění jeho obvinění (viz. bod 23 rozsudku NSS ze dne 9. 11. 2016, č.j. 1 As 46/2016–24). Z předloženého spisu je navíc krajský soud přesvědčen, že žalobce účelově vyčkával s tím, aby danou chybu namítal, což je postup procesně přípustný v rámci strategie obhajoby. Žalobce však nemohl spoléhat na to, že "správné" načasování předmětné výtky mu zajistí zastavení řízení nebo zánik jeho odpovědnosti v důsledku plynutí času (prekluze).

23. Žalobce se domáhal napravení zjištěného nedostatku v rámci prvního odvolání, kterému odvolací orgán (žalovaný) vyhověl a napadané rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. Žalobce se však mýlí v tom, že správní orgán I. stupně musel znovu zahájit řízení pro "správně" vymezený skutek, resp. se správně uvedeným místem spáchání přestupku. To by totiž znamenalo, že správní orgán I. stupně by nemusel zasílat oznámení o zahájení řízení, ale mohl by znovu poslat příkaz, podle žalobce se správně vymezeným skutkem. Lze se jen domnívat, jaký by byl další postup žalobce, který by nejspíše ve světle výše uvedených postulátů namítal porušení principu litispendence, tedy toho, že je pro stejný skutek stíhán dvakrát, což by teprve znamenalo zásah do jeho garantovaných práv. Tato úvaha je však jen hypotetická, stejně jako domněnky žalobce ohledně správného procesního postupu správního orgánu. Jelikož skutek zůstal totožný, resp. zachován, tak správní orgán postupoval správně, když žalobce vyrozuměl o pokračování v řízení a předvolal jej k ústnímu jednání s tím, že však došlo k upřesnění místa spáchání přestupku, tj. ke zpřesnění popisu skutku.
24. K replice žalobce v návaznosti na vyjádření žalovaného pak krajský soud, nad rámec všeho výše uvedeného, dodává následující. Žalobce poukazuje na to, že správní orgán I. stupně nerespektoval závazný pokyn svého nadřízeného správního orgánu jako orgánu odvolacího (žalovaného), který jej ve svém prvním zrušujícím rozhodnutí zavázal mj. k tomu, že: „... Zaslal obviněnému nové zahájení řízení o přestupku se správně vymezeným skutkovým dějem...“. Tato skutečnost nedopadá ani tak na vrub správního orgánu I. stupně, kdežto spíše obtěžkáva samotného žalovaného, který tímto svým postupem ztížil řádné projednání dané věci. Správní orgán I. stupně totiž ani nemohl respektovat tento „závazný pokyn“ žalovaného, neboť mu v tom bránila překážka litispendence. Správní orgán I. stupně nemohl vydat další oznámení o zahájení řízení pro daný skutek, protože takové řízení už bylo zahájeno doručením později zrušeného příkazu v důsledku podání odporu žalobce. Žalobce dále polemizuje nad diferenciací toho, kdy se účastník řízení vyrozumívá a kdy se mu oznamuje, a to s odkazem na písemnost správního orgánu I. stupně po podaném odporu, která byla označena jako „Vyrozumění o pokračování řízení po podaném odporu“. Jak krajský soud uvedl v rámci tohoto odůvodnění výše v textu, tak je vhodnější po podání odporu zaslat písemnost, která by se nazývala jako „oznámení o pokračování řízení“, což přesněji koresponduje k ust. § 78 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů. Tuto terminologickou nesrovnalost však sám žalovaný editoval, což plyne z žalovaného rozhodnutí (str. 5).
25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí mj. uvedl, že: „V daném případě, tak správní orgán I. stupně postupoval správně, když zástupci obviněného ve věci zaslal písemnost vyrozumění o pokračování správního řízení po podaném odporu, i když je pravdou, že vhodnější by bylo zaslat pouhé předvolání k ústnímu jednání s informací o zpřesnění skutkového děje.“ Krajský soud nesdílí tento názor žalovaného, neboť s ohledem na dotčenou právní úpravu, ale

především srozumitelnost procesních kroků vedeného správního řízení o přestupku je vhodnější po podaném odporu informovat obviněného o tom, že po podání odporu řízení pokračuje. Podle ust. § 150 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, platí, že „*Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje*;...“ Postupuje-li správní orgán tak, že obviněnému zašle písemnost obsahově orientovanou na oznámení „*pokračování v řízení o přestupku*“, tak tím naplňuje zásadu zákonnosti s poukazem na informační charakter takového oznámení, nebo i vyrozumění. Na druhou stranu písemné předvolání (tzv. předvolánka) jako úkon zajišťující účel a průběh řízení není vhodnou formou pro sdělování jakýchkoliv procesně významnějších skutečností či informací (jako „*zprášení skutkového děje*“). Postup spočívající v zaslání prostého předvolání je po odporu doajista možný, obzvláště je-li obviněný zastoupen právním zástupcem, avšak ve vztahu ke konkrétním okolnostem daného případu, je třeba přistupovat k procesním krokům individuálně.

26. Další zásadní skutečností zůstává, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se žalobce přestupků dopustil. Předně krajský soud konstatuje, že podle názoru vysloveném v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*.“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které byly využity správním orgánem I. stupně ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobci viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce zmíněných přestupků dopustil. Konečně ani žalobce nesporně jádrem věci, tj. svojí vinu ohledně spáchání skutku spočívajícího v překročení maximální dovolené rychlosti jízdy v obci, když se jen snažil žalovaného a nyní soud přesvědčit o tom, že se daného skutku nedopustil, a to pro chybně popsání místa spáchání skutku (přestupku). Žalobci se však nepodařilo svojí argumentací přesvědčit ani žalovaného a ani krajský soud, který považuje za rozhodné právě to, že se žalobce dopustil překročení maximální dovolené rychlosti jízdy v obci Ostřetín o 42 km/h, a to nehledě na to, jestli se tak stalo u domu č.p. 122 či 43 (s poukazem na jejich vzdálenost cca 290 metrů uvnitř obce, tedy nikoliv u začátku či konce obce, kde by obecně platila vyšší rychlost jízdy).
27. Na druhou stranu bylo v dané věci třeba poměřit další okolnosti, a to procesní pochybení správního orgánu vůči společenské škodlivosti protiprávního jednání žalobce a ohrožení chráněného zájmu, kterým byla bezpečnost silničního provozu. Přestupek spočívající v překročení maximální dovolené rychlosti jízdy (nyní dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu) je ohrožující povahy, neboť jím dochází právě k ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Společenská škodlivost překračování rychlostních limitů je dána povahou potencionálního ohrožení chráněných zájmů, tj. nebezpečí pro chráněné zájmy. Nutno si přiznat, že dodržování nejvyšší povolené rychlosti přispívá k bezkoliznímu a bezpečnějšímu provozu na pozemních komunikacích, což platí zejména pro provoz v obcích, tj. zastavěných oblastech. Společenská škodlivost je dána už samotným překročením rychlostních limitů (viz. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, č.j. 1 As 284/2018-32). Společenská škodlivost je *de facto* umocněna tím, že z hlediska fyzikálních zákonů je brzdná dráha z takové vyšší rychlosti významně delší, než by tomu bylo ze zákona stanovené maximální rychlosti (50 km/h v obci). Vedle toho platí, že reakční doba řidiče se, vedle zmíněné brzdě dráhy vozidla,

ve vyšší rychlosti výrazně prodlužuje (bod 33 rozsudku NSS ze dne 20. 3. 2013, č.j. 1 As 183/2012-50). Každý řidič by si měl při překračování rychlosti uvědomit, že vysokou rychlostí ohrožuje nejen sebe, ale i ostatní účastníky silničního provozu. Zároveň jako řidič musí předpokládat, ale i předvídat, že se na vozovce mohou objevit náhlé překážky, díky kterým by řízení vozidla jedoucího vysokou rychlostí nemusel zvládnout, čímž by mohlo dojít k narušení chráněných zájmů (v podobě vzniku újmy na životě, zdraví či škodě na majetku). Závažnost přestupkového jednání žalobce v daném případě spočívá v ohrožení bezpečnosti silničního provozu, kdy při takto vysoké rychlosti mohou být následky případné kolizní situace (dopravní nehody) obvykle závažné až tragické. Z uvedených premis krajský soud dovozuje, že společenská škodlivost protiprávního jednání žalobce (jízdy v obci rychlostí 92 km/h) dosáhla takové intenzity, že ani dílčí procesní pochybení správních orgánů nemohlo zavdat důvod k oslabení legitimacy na vyvození odpovědnosti za ní, proto nemohlo mít ani dostatečný vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí tak, aby jej soud zrušil.

28. Ze všech výše zmíněných důvodů tak krajský soud dopěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, proto nezbylo než ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. rozhodnout o jejím zamítnutí.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (tj. náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 14. ledna 2025

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
samosoudce